

G A N G O D V Á Ž N Ý C H

MAMUTI CHLUP

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Mamutí chlup

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová

Mamutí chlup – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

GANG ODVÁŽNÝCH

ALBATROS

MAMUTÍ CHLUP

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

*Eduardu Štorchovi, autorovi knihy Lovci mamutů,
kterou jsem v dětství tak ráda četla.*

© Ivona Březinová, 2025 Illustrations

© Matyáš Namai, 2025

www.brezinova.cz

ISBN tištěné verze 978-80-00-07952-3

ISBN e-knihy 978-80-00-07969-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07970-7 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07956-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Na letišti

„Myslíte, že tu přistaneme, nebo nás přece jenom odkloní na jiné letiště?“ dumal desetiletý blondáček Tim a přes brýle přitisknuté na okýnko dychtivě sledoval krajinu pod sebou.

„Já bych nás radši odklonil,“ odtušil patnáctiletý Jonáš starostlivě. „Pokud je to bezpečnější...“

„Odklonil, jenomže kam, kámo?“ namítl další chlapec, šestnáctiletý Hardy. „Obávám se, že dráhy nejbližších letišť jsou moc krátký, nebo jsou to dokonce pouze přistávací plochy pro hydroplány. Taky záleží, kolik nám zbývá paliva v nádržích.“

„Já chci dolů,“ zakňourala Beta. „Tady, nebo jinde, hlavně hned!“

„To chceme všichni,“ okřiklo ji dvojče Alfa. „A hned to nejde, jak vidíš. Ledaže bys skočila padákem.“

„Který tu stejně není,“ utnul Hardy dívčí debatu.

Dobře věděl, že když se o tři roky mladší sestry začnou přít, může to skončit uši drásajícím jekotem, před kterým ovšem na palubě letadla není úniku.

Poslední z party, čtrnáctiletá Mariana, si vzdychla. Vnitrostátní let z kanadského Vancouveru do Whitehorse, hlavního města provincie Yukon, měl trvat necelé dvě a půl hodiny. Všechno probíhalo naprosto standardně. Jenže těsně před cílem nastaly jakési komplikace, a letadlo s nimi už dvacet minut kroužilo nad městem. I teď se pravé křídlo opět propadlo do hlubiny a obří kovový pták začal na nebi vykreslovat další otočku.

„Vyhlídkový lety mám ráda, ale myslím, že nám to stačilo,“ projevila tentokrát nespokojenost Alfa. „Proč vlastně nemů-

žeme přistát? Pokud jsem dobře rozuměla hlášení pilota, je letadlo v naprostém pořádku.“

„Máš dávat pozor. Říkal, že problém spočívá na letištní ploše,“ rýpla si Beta vzdorovitě.

„Ale víc neřekl, takže se můžeme jenom dohadovat,“ zabručel Hardy. „A u vás dvou bych uvítal, kdybyste se nedohadovaly a mlčely.“

Sestry kupodivu staršího bratra vyslyšely. Zato se o slovo přihlásil malý Tim, který okamžitě začal rozvíjet teorie o příčinách dlouhého kroužení letadla nad městem.

„Třeba nemáme volnou dráhu. Možná nejdřív musí nějaký stroj odstartovat, ale nemá povolení k odletu. Nebo jiné letadlo ve vzduchu hlásí potíže a potřebuje dosednout jako první. A co když se porouchalo něco v dispečinku letového provozu?“ sypal z rukávu krizové scénáře. „Četl jsem, jak jednou...“

„Time,“ zarazila ho Mariana, „teď ne, prosím.“

Nedal se však zastavit.

„Možná nějaká překážka na trati? Jenomže letiště už jsme přelétávali třikrát, a nic zvláštního jsem dole neviděl,“ hlásil důležitě. „Jen ve svahu pod letištěm popojíždějí dva buldozery. Ale nezdálo se, že by se chystaly vzlítnout,“ dodal s pusou od ucha k uchu.

„Time, okamžitě zmlkni, nebo ti vezmu brejle!“ pohrozil mu Hardy a myslel to vážně.

Vtom se z reproduktorů opět ozval pilotův hlas oznamující, že posádka letounu konečně obdržela povolení přistát.

Přiletová hala nevelké přízemní budovy letiště ve Whitehorse se poměrně rychle vyprazdňovala. Skupinky francouzských a německých turistů, kteří s nimi přiletěli z Frankfurtu, už se i se zavazadly hrnuly k stanovišti taxíků. Během několika mi-

nut postávalo pod světelnou tabulí s rozpisem příletů jen několik hlasitě debatujících jednotlivců. Mariana si je pátravě prohlížela, ale žádný jí nebyl povědomý. Přesto se rozhodla popojít blíž.

„Vidíš ho?“ zeptala se Alfa Mariany celkem zbytečně.

Však jí taky kamarádka odpověděla rozpačitým zavrtěním hlavy.

Ostatní z party byli zaujatí zcela jinou věcí.

„Mrkejte na ty zrušené přílety!“ ukazoval vzrušeně Jonáš na červeně blikající nápisy Cancelled.

„Zdá se, že naše letadlo přistálo jako poslední,“ přikyvoval Hardy. „To by mě zajímalo, o co tady jde.“

„O permafrost,“ hodila Beta přes rameno a dál pozorně naslouchala hovoru v hloučku pod informační tabulí.

„Permafrost?“ zbystřil Jonáš.

„Půda, která nikdy nerozmrzá,“ poznamenal Tim důležitě, i když věděl, že zrovna Jonášovi něco takového vysvětlovat nemusí.

„Jo. Říkají, že permafrost pod kopcem, na kterém stojí letiště, začal tát a propadla se tam silnice. Taky říkají, že se to dalo čekat. Že při současných dlouhotrvajících vedrech není divu, že permafrost taje,“ tlumočila Beta, co právě vyslechla.

„Ty jo! Takže se pod námi klidně mohla propadnout i přistávací dráha?“ kulil Tim oči. „To by teda bylo!“

„To by sice bylo, ale ty už bys nebyl,“ usadil kluka přísně Hardy. „Nikdo z nás.“

„Vždyť jo. Ale my jsme to zvládli!“ kasal se klučina a oči mu svítily při představě, jakému nebezpečí parta unikla. „My jsme přece Gang odvážných. My vždycky všechno zvládneme!“

„Třeba přistát s letadlem, že jo? Hlavně ty a pak možná ještě pilot, vid’? Ale ten si to vlastně v kokpitu jen tak odseděl. Zato

ty jsi pasažéry zachránil," pošklebovala se malému kamarádovi Alfa.

„To jsem neřekl," namítl náhle schlíplý Tim. „Vždycky všechno překroutíte. Odteďka mlčím jako hrob!"

„Che!" vyprskla Alfa významně. „Já ti to stopnu. Schválně, jak dlouho vydržíš."

Jonáš s Hardym živě diskutovali o zrušených letech a Mariana byla čím dál nervóznější. Ocitli se v cizím městě na druhé straně Atlantiku, už vlastně skoro u Pacifiku, když přeletěli málem celý americký světadíl od východu na západ. Stojí na poloprázdném letišti se zrušenými lety a nikdo je nečeká.

„Zkus mu zavolat. Máš zařízený místní tarif, ne?" pobídla Marianu Beta.

„Dobrý nápad," plácla se Mariana do čela a hrábla do ledvinky u pasu, aby aktivovala mobil, který měla na dobu letu uspaný.

Během několika sekund ji zaplavila sprška pípajících zpráv.
„To bude on. Co píše?“ naklonila se k ní Beta zvědavě.

„Píše, že má zpoždění, že se nemáte bát vlka nic a čekat na letišti, dokud pro vás nepřijedeme,“ ozvalo se náhle dívkám za zády.

Obě sebou překvapeně trhly a vzápětí už se Mariana topila v mohutné, široce rozevřené náruči.

„Strejdo!“

„Ještěže máte tak velké auto,“ prohodil Hardy s uspokojením, když se i s kufry zastavili na kraji parkoviště před letištěm.

„Land Rover Defender 130,“ poplácal strýc auto po kapotě jako kobyly po hřbetě. „Prodloužená verze pro osm pasažérů. Náhon na čtyři kola, výkon tři sta koní, stoupavost čtyřicet pět stupňů, brodivost šedesát pět centimetrů.“

„Brodivost?“ povytáhl Jonáš obočí.

„Můžeme projet potokem?“ dovtípl se technicky založený Hardy.

„Nebo mělkou řekou,“ přikývl strýc. „Hloubka do půl metru je úplná pohodička. Ale záleží na proudu. Jak je silný proud, tak auto semele.“

„Páni!“ hvízdal Hardy. „Myslíte, že bych se někde mohl kousek svézt? Jako za volantem...“

„A to se ptáš koho?“ ohlédl se strýc, ačkoliv za ním nikdo nestál.

„No... vás,“ znejistěl Hardy.

„Hele, mládeži,“ posunul si strýc klobouk do týla a oběma palci se zachytil za poutka u opasku. „Já jsem Riči, strejda Riči, bratranec Marianiný mámy Madly. A trvám na tom, že mi všichni budete tykat. První den jsem ještě ochotný přimhouřit oko, nebo spíš ucho. Ale kdo mi ještě zítra bude

vykat, toho utopím, i když jsem Madle slíbil, že se o vás postarám, abych mohl za měsíc všechny posadit do letadla živé a zdravé. Je to jasný?“ rozhlédl se s šibalským úsměvem po šestici kamarádů.

„Oukej, Riči,“ kýval hlavou Hardy. „Já jsem Hardy. A tohle jsou moje ségry Alfa a Beta.“

„Mno... to bude složitější,“ povytáhl Riči obočí. „Máš na ně nějakou tahák?“

„Co prosím?“

„Něco, podle čeho se tyhle dvě cáčorky dají rozpoznat,“ vysvětloval Riči, který si až teď, kdy sestry Kleinovy stály vedle sebe, uvědomil, že jsou dvě a doslova navlas stejné.

„Já je poznám tak nějak normálně,“ pokrčil Hardy rameny. „Ale Alfa má na krku malou pihu, jestli vám... ti to pomůže.“

„No... nevím... abych jim pokaždý, když na ně budu volat, šel po krku...“ poškrabal se Riči na zarostlé tváři. „Hele, holky... a co takhle Gama?“ napadlo strýčka řešení. „Gama je v řecký abecedě hned za alfou a betou. Jak by se vám to líbilo? Pro obě stejný oslovení. Jak řeknu Gamo, myslím tím jednu nebo druhou nebo obě... bože, to bude mazec... to jsem ještě nezažil,“ sundal Riči klobouk, prstem si otřel čelo, ale záležitost s oslovením dvojčat považoval za vyřízenou. „Tak co tu máme dál?“ pohlédl s nadějí na zbylé dva kluky. „Jonáš a Tim. To беру. Co, Time? Plácneme si na tykání?“

Tim nastavil dlaň a mlčky se zazubil.

„Kolik ti je?“ vyzvídá Riči.

Tim nic.

„Ty nevíš?“

Tim zvedl obě dlaně s široce roztaženými prsty.

„Deset?“

Tim kývl.

„Ty nemluvíš? On nemluví?“ pohlédl Riči vyděšeně na Marianu.

V očích se mu zračila panika. Nejdřív identická dvojčata a teď ještě němý klučik?

„Mluví. Až moc,“ ubezpečila strýce Mariana. „Nakecá toho nejvíc ze všech. Vid', Time?“

Chlapec mlčky pokrčil rameny.

„Co blbneš?“ dloubl ho Hardy do zad.

Tim jen významně ukázal na Alfu.

„A jo! Už chápu,“ rozesmála se. „Před chvílí se urazil a oznámil, že bude mlčet jako hrob. Já jsem mu nevěřila. Dobrý, Time, vyhráls. Už můžeš zase mluvit.“

„Jupí!“ zavýskl Tim. „To mlčení bylo fakt děsný. Ale dal jsem to. Jsem dobrej. Měl jsem se s Alfou o něco vsadit. Třeba o první valoun zlata, který najde, až budeme na potoce rýžovat. No... nebo aspoň o první zrnko zlata, protože valouny už tam asi nebudou. Nebo jo? Dá se ještě na Klondiku najít velký kus zlata? A pane Riči, máš fakt žůžo auto. Dokážeš s ním přejet řeku Yukon? Mohly by to být zajímavý fotky, nebo spíš video. To bych vážně chtěl vidět.“

„Žádný problém, mladej,“ culil se už klidný Riči. „Až pojedeme přes most, včas ti řeknu.“